

Індивідуалізація особистості та формування індивідуалізованого суспільства як феномени сучасності: Наслідки та уроки

А. КОЛОТ,
доктор економічних наук
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана

Розглянуто теоретичні аспекти сутності, наслідки формування та розвитку двох феноменів сучасності індивідуалізації особистості, а також формування індивідуалізованого суспільства. Виокремлені уроки, які маємо винести із суперечливої практики індивідуалізації.

Рассмотрены теоретические аспекты сущности, последствия формирования и развития двух феноменов современности индивидуализации личности, а также формирование индивидуализированного общества. Избранные уроки, которые должны вынести из противоречивой практики индивидуализации.

The theoretical aspects of the nature, effects and formation of two contemporary phenomena of individualization of identity, and the formation of an individualized society are considered. The lessons that bring to the controversial practice of individualization are examined.

Ключові слова: індивідуалізація особистості, індивідуалізоване суспільство, свобода особистості, соціалізація.

Справедливим є твердження, що людина живе у трьох світах – у світі природи, у створеному нею світі техніки, технологій та інститутів і у світі самих людей (суспільстві). Для того, щоб життєдіяльність у цих складних світах була прийнятною, людиноорієнтованою, стійкою, людині вкрай потрібні знання про ці світи. Особливе місце в системі цих знань належить науковим знанням як результату професійної пізнавальної діяльності в царині самих людей, у суспільстві. Системне, міждисциплінарне пізнання цього світу (світу самих людей) має постійно виявляти доміанти та тенденції його розвитку, з'ясовувати виклики, перед якими він постає, та опрацьовувати висновки, що мають використовуватися на всіх рівнях ієрархічної структури суспільства задля забезпечення стійкого соціально-економічного поступу.

Маємо констатувати, що представники різних напрямів наук (економічних, соціологічних, філософських тощо) переконливо довели, а практика соціального розвитку підтверджує, що серед трендів еволюції світу (світу людей), що розглядається, дедалі помітнішим і таким, що прогресує, є індивідуалізація людей, особистостей, яка згодом обумовила формування так званого індивідуалізованого суспільства. Ще до завершення ХХ ст. нагромади-

лося достатньо сигналів для висновку: асиметрії у царині індивідуального та суспільного поступу, подальша розбудова індивідуалізованого суспільства у форматі, що домінує – це складові сучасних викликів стійкому соціально-економічному розвитку. Подальший перебіг подій на полі суспільного устрою та функціонування соціосистем дав змогу переконатись у правоті зазначеного наукового діагнозу та висвітлив нагальну потребу пошуку нового формату відносин у системі «людина – суспільство», «індивідуалізація – соціалізація», «людина – соціально-трудова сфера» та пошуку нових способів оптимізації суспільних відносин. У розвитку попередньої тези акцентуємо увагу на тому, що індивідуалізація особистості, формування індивідуалізованого суспільства – глобальні тренди, які за глибиною і масштабами соціальних трансформацій претендують на статус загальноцивілізаційних. Вони охоплюють зміни в основних складових життєустрою людини і суспільства, формуванні та функціонуванні нової багатовимірної тканини суспільних відносин, у системі пріоритетів та ієрархії цінностей.

Спробуємо поглянути на цю проблематику, з одного боку, з загальнофілософських позицій, а з іншого – крізь призму викликів, проблем, які постають перед соціально-трудовою сферою за умов

індивідуалізації, яка, охоплюючи чимраз більше представників соціуму, прогресує та змінює облік суспільства і впливає на всі складові світу як економічного, так і позаекономічного.

Перш за все зауважимо, що ідеологічним підґрунтям індивідуалізації у самому широкому її розумінні є ліберальні концепції та теорії. Розвиток ліберальної економічної думки має тривалу історію і бере свій початок від ідей лібералізму, опрацьованих і розвинутих у працях А. Сміта, Д. Рікардо, Дж. С. Мілля, Д. Юма та ін. Особливого визнання та популярності лібералізм отримав у другій половині ХХ ст., набувши статусу своєрідної метаідеології. Саме у цей період ліберальні принципи і практики стали альфою і омегою теоретичних дискусій та ідеологічних баталій¹. Лібералізм початку ХХІ ст. – це потужний напрям світової економічної думки, що в цілому розвивається у межах неокласичної економічної традиції, захищаючи принципи економічної свободи, індивідуалізації особистості, розвитку приватної власності, рівноважного розвитку економічної системи та вільної конкуренції. Аналіз літературних джерел свідчить, що до проблематики природи, змістових характеристик та наслідків індивідуалізації особистості й формування індивідуалізованих суспільств звертається все більше як іноземних, так і українських дослідників. При цьому діапазон суджень стосовно до згаданого раніше феномену сьогодення був і залишається строкатим і таким, що не сприяє формуванню сучасного світогляду і переконань щодо достеменної ролі та наслідків індивідуалізації в найширшому її розумінні.

Досліджуючи заявлену проблематику, маємо перш за все звернутися до такої тонкої матерії, як діалектика особистого (індивідуального) і суспільного, взаємозв'язку і взаємообумовленості особистих і суспільних інтересів. Ліберальні концепції і теорії стверджують, що не треба турбуватися про суспільні інтереси, оскільки насправді ми про них мало знаємо і не розуміємо, можемо прагнути кращого, а досягати ще гіршого. Звідси й наступний висновок: необхідно турбуватися винятково про індивідуальні інтереси, а це шлях до реалізації суспільного інтересу.

Розглядаючи сутнісні характеристики поняття «індивідуалізація особистості», не можемо не звернути увагу на відмінності щодо визначень у цій

царині, які мають місце, з одного боку, у філософській, а з іншого боку, в економічній літературі. Так, у філософській літературі індивідуалізація людини розглядається здебільш як явище, процес суттєвого послаблення її залежності від певного соціального середовища, соціальної групи, від інших зовнішніх або суспільних детермінантів. Індивідуалізація, зазначає філософ Г. Ділігенський, являє собою більший рівень автономії індивіду, його свободи².

В економічній літературі індивідуалізація розглядаються як у контексті зростаючої автономії індивідів, так і урізноманітнення характеристик людини, які формують її людський і соціальний капітал, обумовлюють відмінності в мотиваційних настановах. Отже, йдеться як про автономізацію індивідів, так і збільшення знанневого, компетентісного багатства, персоніфікованих характеристик, а саме: якостей, можливостей, здатностей конкретної людини.

Індивідуалізм у традиційному розумінні, як зазначає Л. Дюмон, розглядає індивіда як істоту духовну, незалежну, самостійну, а також по суті несупільну³.

Автори підручника «Історія економічних учень» за редакцією В. Базилевича пишуть: «Методологічний індивідуалізм, або атомізм, визначає суспільні та колективні дії похідними від незалежних індивідуальних дій»⁴. Нобелівський лауреат Ф. Хайек зауважує, що «основною рисою індивідуалізму є повага до особистості як такої, тобто визнання абсолютного суверенітету поглядів і схильностей людини у сфері її життєдіяльності, хоч якою б специфічною вона була, і переконання у тому, що кожна людина має розвивати притаманні їй здібності»⁵. Іменитий англійський учений М. Блауг у своїй «Методології економічної науки» зазначає, що на протигагу «методологічному холізму» – погляду, за якого суспільні теорії мають ґрунтуватися на поведінці груп індивідів, узятих разом, методологічний індивідуалізм – система поглядів, згідно з якою суспільні теорії мають базуватися на поведінці індивідів. Методологічний індивідуалізм виходить з того, що пояснення економічних, політичних і соціальних явищ стають адекватними лише тоді, коли вони ґрунтуються на переконаннях, установках та рішеннях індивідів⁶.

¹ Лібералізм: Антологія – 2-е вид. / Упоряд. О. Проценко, В. Лісовий. – К.: ВД «Простір», Смолоскип, 2009. – С. IX.

² Ділігенський Г. // Вопросы философии. 1990, №12. – С. 39.

³ Дюмон Л. Эссе об индивидуализме / Л. Дюмон. – Дубна: Феникс, 1997. – С. 72.

⁴ Історія економічних учень / за ред. В. Базилевича. – С. 1007.

⁵ Хайек Ф. Дорога к рабству / Ф. Хайек. – М., 1992. – С. 18.

⁶ Блауг М. Методология экономической науки / М. Блауг. – Москва, 2004. – С. 374, 100.

Слід акцентувати увагу на тому, що індивідуалізація особистості не є феноменом останніх десятиліть чи навіть останнього століття. Неупереджений науковий аналіз свідчить, що в останні три-чотири століття західна цивілізація була і залишається під впливом ідеології індивідуалізму, пріоритету свободи індивіда над колективними і державними інтересами та цілями.

Розглядаючи розвиток теорії, а особливо практики індивідуалізму в історичному контексті, наголошуємо на тому, що у давньому світі життєдіяльність індивідів була підпорядкована загальним інтересам соціуму. Для цього світу характерною була і значна залежність індивіда від родини. Згідно з висновками багатьох авторитетних соціологів і політологів суспільство того часу нав'язувало своїм членам систему колективних вимог, цілу низку суворих ритуалів, які навряд чи під силу сучасній людині⁷. Так, у Давній Греції людина існувала в основному за допомогою держави і для держави, а значущість суспільного життя перебувала на передньому плані. Згодом розпочинаються процеси відособлення індивідів від полісу та поступове віддалення їх від суспільних проблем як цілого. Результати цього відособлення були суперечливі, оскільки, з одного боку, індивід звільнявся від прямих обов'язків та ритуалів, вимог, що їх продукує суспільство, а з другого – цей самий індивід став зазнавати групових і класових обмежень. За висновками відомого філософа М. Бердяєва, на етапі раннього феодалізму людина все ще перебувала в умовах корпорації, у певному суцільному просторі, в якому вона ще не відчувала себе ізольованим атомом, була органічною часткою цілого. Такий стан речей, на думку М. Бердяєва, припинив своє існування в період сучасної історії⁸.

В епоху становлення капіталістичної системи господарювання індивідуалізація людини, як феномен послаблення її залежності від соціального середовища і соціальних груп, від інших зовнішніх або суспільних детермінантів, набуває інтенсивного розвитку. І в теорії, і на практиці індивідуалізація розглядається як вищий рівень автономії індивіда, його свободи. Теоретичним, ідеологічним підґрунтям індивідуалізації як суспільного явища стають ліберальні теорії про людину, яка творить саму себе («self-made man»). Self-made man, як феномен нового, капіталістичного часу, не перебуває в жорстких

тисках суспільних обставин та має більшу свободу для вияву свого «Я».

Реальність є такою, що умови сьогодення продовжують інтенсифікувати становлення нового типу особистості. Ідеться про те, що в суспільстві кінця ХХ – початку ХХІ ст. соціальна пріоритетність належить вже не групам, партіям, класам, а персоніфікованим, автономізованим, індивідуалізованим особистостям.

Наголошуємо на тому, що сучасна людина все більше перестає бути рольовим втіленням конкретних соціальних статусних груп. Водночас у ході трансформації суспільства, яка набула небаченої інтенсивності в останні десятиріччя минулого століття та відбувається й дотепер, глибоких змін зазнає особистісна компонента сучасної людини. Визнаний авторитет світової соціологічної науки Е. Тоффлер зазначає: «Було б нерозумно думати, що фундаментально змінювані матеріальні умови життя не зачіпають особистості або, точніше, соціального характеру. Змінюючи глибинні структури суспільства, ми також змінюємо людей»⁹.

Трансформація особистісної компоненти сучасної людини означає, що на зміну «людині маленькій», «такій як усі» приходить особистість з «обличчям незагального виразу», а з власним, автономізованим «Я». «Суперіндустріалізм вимагає і створює, – за словами Е. Тоффлера, – не стандартну «масову людину», а людину, яка відрізняється від інших, індивідуалів, а не роботів»¹⁰. Слід акцентувати увагу й на тому, що за сучасних умов різко знижується залежність особистісної компоненти людини від природжених статусних характеристик – класового стану, місця проживання, етнічності, статі, конфесії тощо. Водночас різко зростає значущість особисто набутих якісних характеристик – освіти, навичок, досвіду, життєвої позиції, мотиваційних настанов, особистісних компетенцій.

Сучасна персоніфікована, індивідуалізована особистість дедалі менше, як уже зазначалося, ідентифікується з певними соціальними групами та є все більш самостійною, самобутньою в поведінці, мисленні, способі життя. Автономізація, індивідуалізація особистості безпосередньо пов'язані з такими феноменами та життєвими характеристиками, як суверенізація, зростаюча свобода, незалежність, самодостатність, самовідповідальність.

⁷ Baudoin I. *Introduzione on sociologia politic* / I. Baudoin. – Timi oara Editura Amacord 1999. – P. 128.

⁸ Бердяев Н. *Смысл истории* / Н. Бердяев. – М., 1990. – С. 125.

⁹ Тоффлер Э. *Третья волна* / Э. Тоффлер. – М., 1990. – С. 601.

¹⁰ Тоффлер Э. *Фуцурошок* / Э. Тоффлер. – СПб, 1997. – С. 241.

Підкреслимо, що з розвитком феномену індивідуалізації особистості паралельно розвивається інший феномен, а саме розширення сфери індивідуального вибору. Сутність останнього виявляється в тому, що потенційно значно доступнішим стає те, що створене як природою, так і людьми, які до того ж належать до різних суспільств, культур, епох. Складовою розширення сфери індивідуального вибору стають нові можливості щодо визначення місця проживання, навчання, роботи. Це не може не збагачувати життя, об'єднуючи потенціал індивідуального вибору та індивідуалізації особистості. Безумовним плюсом індивідуалізації є зростаюча свобода, послаблення соціального контролю, уникнення жорстких групових нормативів поведінки, більш висока загальна інноваційність поведінки. Утвердження нової, індивідуалізованої особистості не могло не вплинути на зміст взаємин у системі «людина – суспільство». Так, коли на авансцену виходить індивідуалізована, персоніфікована особистість, саме остання утверджується на головну роль замість племені, групи, нації.

Водночас наголошуємо на тому, що суспільне життя за умов індивідуалізації особистості наповнене не тільки можливостями самореалізації, утвердження пріоритетності інтересів особистості, а й суперечностями, парадоксами, неочікуваними наслідками, асиметріями, які оточують «індивідуалів». Визначаючи тріумф індивідуалізації у новітній історії, який «підживлюється» ліберальними теоріями та механізмами і відносинами ринкової економіки, наголошуємо, що й на цьому етапі індивідуалізація не має бути абсолютною та всеосяжною. Більше того, теорією доведено та підтверджується практикою, що автономізація й індивідуалізація людини працюють на людський і соціальний розвиток лише за умови додержання розумних меж у цій царині. Яким би чином не цінувала людина свою незалежність, свободу, вона відчуває потребу належати до певної спільноти, брати участь у реалізації тих чи інших колективних (спільних) проєктів, бути суб'єктом колективної взаємодії. Наполягаємо на тому, що подолання обмежень, що їх накладає на людину належність до групових, класових, кастових спільнот, від віджитих норм і традицій, як і тотальне підпорядкування інститутам держави, не означає зникання суспільства як інституту з життєдіяльності індивідів, певного їх відсторонення від суспільного життя та нехтування суспільними цінностями.

За наявного позитиву, досягнутого людством на шляху завоювання свобод, автономізації й індивідуалізації людини не можемо не зважати на потенційні та реальні втрати для конкретної людини і суспільства загалом від надмірного розриву зв'язків між членами соціуму, соціальними інститутами. За всіх свобод, досягнутих соціумом за тривалий період, має залишатися широкий соціальний простір, за межі якого виходити недоцільно, оскільки це неминуче зашкодить людському і соціальному розвитку. Маємо сприймати за аксіому, що існує чимало проблем, які можна розв'язати лише за колективної взаємодії, використання потенціалу спільних інтересів та спільних дій.

Індивідуалізоване суспільство – це суспільство, в якому безумовний примат належить індивідуальним цінностям; це якщо й не антипод, то певна протилежність суспільству колективних цінностей. В індивідуалізованому суспільстві втрачають традиційне значення солідарність, колективна соціалізація; відбувається процес атомізації суспільства. З. Бауман у монографії, яка дістала світове визнання, індивідуалізацію розглядає як заперечення форм соціальності¹¹. При цьому автор виокремлює три основні ознаки індивідуалізованого суспільства:

- втрата людиною контролю над більшістю значущих соціальних процесів;
- зростаюча у зв'язку з цим невизначеність і прогресуюча незахищеність особистості перед неконтрольованими змінами;
- прагнення людини відмовитись від досягнення перспективних цілей заради одержання негайних результатів, що в кінцевому рахунку дезінтегрує як соціальне, так і індивідуальне життя.

І вітчизняна, й іноземна практика переконують у тому, що зворотною стороною медалі – зростаючої індивідуалізації в її нинішньому форматі – є зниження ролі колективних цінностей, ерозія культури солідарності, масові вияви соціальної роз'єднаності, зниження потенціалу колективізму. Звернімо увагу на так званий парадокс Дж. Камфнера, згідно з яким чимраз більша кількість людей готова відмовитися від суспільних свобод у обмін на свободи індивідуальні. Інакше кажучи, якщо люди мають можливість одержувати гідну заробітну плату, мати пристойні житлові умови, одержувати якісні медичні послуги, подорожувати, насолоджуватись особистим життям, вони мають все менше бажання втручатись у суспільний простір, виявляти політичну активність, обстоювати свободу слова тощо. Отже, ідеться про те, що особистий простір розши-

¹¹ Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман ; [пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева]. – М. : Логос, 2002.

рюється, а суспільний, навпаки, має тенденцію до звуження. Такі трансформації й метаморфози сприяють розвитку споживацької філософії за привнесення у жертву розвинутої суспільної свідомості. На наше переконання, наявні спрощені й однобокі тлумачення щодо взаємозв'язку індивідуального і суспільного, особистих і суспільних інтересів – це лише ідеологічний захід, свідоме чи невідоме намагання приховати, завуалювати зниження морально-духовного потенціалу соціуму, моральну деградацію все більшої частки населення, девальвацію суспільних цінностей.

Не втратить актуальності, за нашою оцінкою, принаймні на найближчі 15–20 років застереження З. Баумана щодо непередбачуваності правил гри, які нині існують у сучасному суспільстві. Справді, усі ми є свідками стану, коли більшість суб'єктів соціально-трудових відносин відчувають сумнів щодо існування в новій економіці і суспільстві, яке глобалізується, більш-менш стійких і зрозумілих правил гри. На рубежі двох тисячоліть у зайнятого населення все частіше виникає відчуття «роз'єднання часу», фрагментарності умов життєдіяльності. Старше покоління добре пам'ятає роки своєї молодості, коли професійно-кваліфікаційне зростання здебільшого планувалось на тривалу перспективу, а зобов'язання учасників соціально-трудових відносин були довгостроковими. За сьогоdnішніх умов, які стають не винятком, а правилом, людина перестає відчувати себе господарем і творцем зовнішнього середовища свого існування, натомість зростає відчуття безсилля, бажання бігти від реальності, формується стан глибокої невизначеності і стурбованості. Усе, що оточує людину, змінюється так швидко, що їй стає дедалі важче зберігати цілісність власного світу, складати надійні плани на професійне зростання та особисте життя.

Один із супутніх наслідків прогресуючої індивідуалізації особистості – зростаюча самотність, «атомізація» людини через втрату звичних, традиційних у минулому соціальних зв'язків. Практика сьогоdnення поповнюється все новими виявами самотності, яка компенсується все активнішим затягуванням індивідів у віртуальний світ кібертовариства. Живі, безпосередні соціальні контакти все інтенсивніше замінюються віртуальними. Сутність ще однієї суперечності у цій царині така: індивідуалізація, розвиваючи потенціал особистості, ускладнює, за Е. Тоффлером, людські контакти:

«...що більше ми індивідуалізуємось, то складніше нам стає обирати собі супутника життя з близькими інтересами, цінностями, звичками або вподобаннями. Друзів теж важко знайти. Кожний стає більш вибагливим у соціальних зв'язках»¹².

З розгортанням процесів індивідуалізації утворюється якесь зачароване коло: для того, щоб самореалізуватись як особистості, необхідно перебувати в індивідуальному суспільстві, але для того, щоб особистістю стати, потрібні ресурси і можливості, які заперечуються новим порядком, що утверджується. Реальність така, що економічно активна людина дедалі більше індивідуалізується, але настільки, що вона стає наднезахищеною, випадаючи з щільної тканини залежності і взаємозалежності, які дотепер існували в суспільстві. Відомий французький соціолог Робер Кастель, констатуєчи небажані, інколи незворотні зміни у сфері праці на рубежі двох тисячоліть, зазначає: «Нині ядром соціального питання знову стало існування «непотрібних світу», зайвих людей і безліч пов'язаних з ними різнорідних ситуацій, для яких характерні нестійкість, невпевненість у завтрашньому дні. Це свідчить про нове зростання масової вразливості ...формування ставлення до праці у тривалій перспективі постає парадоксальним. Знадобилися століття жертв, страждань і примусу – влади закону і порядку, тиску нестатків і голоду, щоб закріпити робітника за його місцем, а потім утримувати його за допомогою цілої гами соціальних «переваг», якими став визначатися статус, що конституціонує соціальну ідентичність. І саме тоді, коли ця «цивілізація праці», здавалося б, остаточно змусила визнати себе у вигляді «гегемонії найманої праці», приміщення дало тріщину, відроджуючи старий страх народу «жити одним днем»»¹³.

Один із найвидатніших соціологів сучасності А. Турен пише: «Поширився індивідуалізм. Справа йде до зникнення соціальних норм, заміною яких стають економічні механізми і прагнення до прибутку. На завершення можна стверджувати, що головною проблемою соціологічного аналізу стає вивчення зникнення соціальних суб'єктів, що втратили під собою ґрунт або через волюнтаризм держав, партій чи армій, або через економічну політику, що пронизує всі сфери соціального життя, навіть ті, що здаються далекими від економіки і логіки ринку»¹⁴.

¹² Тоффлер Е. Третья волна / Э. Тоффлер. – М., 1990. – С. 583

¹³ Кастель Р. Метаморфозы социального вопроса. Хроника наемного труда / Робер Кастель ; [пер. с фр. ; общ. ред. пер. Н. А. Шматко]. – СПб : Алтейя, 2009, – С. 538.

¹⁴ Турен А. Социология без общества / А. Турен // Социс. – 2004. – №7. – С. 70

На думку Баумана, суспільство початку XXI ст. характеризується, з одного боку, стрімким ускладненням економічних процесів, а з другого – дедалі очевиднішою фрагментованістю життєдіяльності людини. Саме з цим пов'язаний феномен сучасності, коли суспільство все більше набуває ознак антигуманізму, а сучасна людина, за висновками вченого, стає все більше дезорієнтованою, обмеженою і безпорадною.

«Суспільства, які колись боролися за те, щоб їхній світ став прозорим, невразливим до небезпек і позбавлений сюрпризів, на погляд Баумана, нині узнають, що їхні можливості цілком залежать від змінюваних і непередбачуваних таємничих сил. «Події, і перш за все найбільш важливі, виходять з-під контролю... що, у свою чергу, призводить до паралічу політичної волі, до втрати віри в те, що колективними діями можна досягнути чогось суттєвого, а солідарні дії здатні внести рішучі зміни у стан життєвих справ. Наявна ситуація частіше за все розцінюється як належна, як вища необхідність, в яку люди можуть втрутитися лише на шкоду самим собі»¹⁵. На підтвердження цієї тези З. Бауман зазначає: «Можна, звичайно, говорити, що нічого особливо нового в цій ситуації немає, що трудове життя повне невизначеностей з незапам'ятних часів; однак сучасна невизначеність являє собою невизначеність зовсім нового виду... Невизначеність наших днів є потужною силою, що індивідуалізує. Вона відокремлює, замість того, щоб об'єднувати, і оскільки неможливо стверджувати, хто може вийти вперед у цій ситуації, ідея «спільності інтересів» виявляється все більш туманною і врешті-решт навіть недосяжною. Нинішні побоювання, тривоги і печалі влаштовані так, що терпіти доводиться поодинокі. Вони не додаються іншим, не акумулюються в «спільну справу», не мають «природної адреси»¹⁶.

Цілком очевидним є зв'язок поширення феномену індивідуалізації зі змінами у сфері безпосереднього докладання праці і передусім із процесами, які обумовлюють масове застосування нестандартних форм зайнятості. З цього приводу З. Бауман зауважує: «В умовах, коли зайнятість стає короткостроковою, втрачає чіткі перспективи (не кажучи вже про гарантованість) і тим самим перетворюється на епізодичну, коли фактично всі правила, що

стосуються гри в кар'єрне просування або звільнення, скасовуються або мають тенденцію змінюватися задовго до завершення гри, залишається мало шансів для вкорінення і зміцнення взаємної лояльності і солідарності. На відміну від часів, що характеризуються довгостроковою взаємозалежністю, нині навряд чи існує стимул для серйозного, тим більше критичного інтересу до вивчення домовленостей, які все одно виявляються тимчасовими. Місце роботи сприймається як свого роду кемпінг, де людина зупиняється на кілька ночей і який можна залишити в будь-який момент, якщо не надані обіцяні умови...»¹⁷.

Чому феномен індивідуалізації, включаючи автономізацію, персоніфікацію, суверенізацію особистості, набув інтенсивного розвитку на рубежі двох тисячоліть? На думку автора, яка солідаризується з висновками багатьох учених, в основі явища, коли вектор індивідуалізації дістав глобального вияву, перебувають глибокі зміни у форматі, рушійних силах, інституціональних засадах сучасних економіки і суспільства. Зазначені зміни мають двоякий характер. З одного боку – це глобальні трансформації у суспільному житті, складовими яких є небачена раніше динамічність, мобільність, відкритість до світової інформаційно-комунікаційної експансії, зміни в масовій культурі, нестійкість, швидкозмінність, непередбачуваність наслідків суспільних змін. «Невизначеність наших днів – потужна сила, що індивідуалізує. Вона відокремлює, замість того, щоб об'єднувати»¹⁸.

З іншого боку, дедалі потужнішою силою, що індивідуалізує, стають інформаційно-комунікаційні технології, які змінюють як техніко-технологічні підвалини нової економіки, так і спосіб життя членів суспільства. Справедливим є твердження Дж. Найсбітта, а саме: «Нові технології, такі як комп'ютери, стільникові телефони, факси, утверджують триумф індивідуального над колективним»¹⁹.

Справді, сьогодні егоїстичний індивідуалізм, егоцентризм розвиваються під впливом не тільки «ринковізації» суспільних відносин, а й інформатизації, яка також є потужною силою, що індивідуалізує. «Нові інформаційні технології можуть зробити людей украй егоцентричними... Споживач інформації, все більше й більше захоплений самим собою,

¹⁵ Турен А. Социология без общества / А. Турен // Социс. – 2004. – №7. – С. 67.

¹⁶ Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман ; [пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева]. – М. : Логос, 2002. – С. 30–31.

¹⁷ Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман ; [пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева]. – М. : Логос, 2002. – С. 31.

¹⁸ Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман ; [пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева]. – М. : Логос, 2002. – С. 30–31.

¹⁹ Найсбитт Дж. Мегатренды на перспективу до 2000 года / Дж. Найсбитт // Впереди XXI век: перспективы, прогнозы, футурологи. – М., 2000. – С. 461.

...починає розуміти, що в нього немає справи до інших людей – на них йому просто бракує часу»²⁰.

Ціну, яку сучасні суспільства платять за наявний формат глобального ринку та за зростаючу індивідуалізацію, багато представників соціуму вважають безпідставно завищеною. З цього приводу З. Бауман застерігає: «Невизначеність, коливання, брак контролю над подіями – усе це породжує тривогу. Ця тривога і являє собою ту ціну, яку доводиться платити за нові особисті свободи і нову відповідальність. Яке б задоволення не приносили ці свободи в інших аспектах, багато людей вважають таку ціну занадто високою... Вони з задоволенням віддали б перевагу світу менш складному і тим самим такому, що менше лякає; світу, де варіанти дій більш прості; винагороди за правильні рішення неминучі, а ознаки вдалого вибору зрозумілі й безпомилкові. Світ, де кожний знає, що необхідно робити, аби виявитися правим. Світу, який не повний таємниць і очікувань»²¹.

Отже, для сучасного світу економіки, світу праці характерним є тренд наступу індивідуалізму. Тому особливої гостроти набувають питання: якими є і надалі будуть переваги і водночас труднощі, ризики для людини праці, котра перебуває в статусі індивідуалізованої особистості? як примирити, узгодити нові можливості і ризики, коли економічно активна людина виключається з колективного життя? що сьогодні означає «бути захищеним», коли набирає обертів процес «подолання найманої праці» та розвивається суспільство «масового індивідуалізму»?

Метаморфози зі статусом людини праці, які інтенсифікувалися в останні два-три десятиліття та відбуваються далі, можна інтерпретувати як одночасний рух і суперечливе поєднання, взаємодія двох форм індивідуалізації. Одну з них можна розглядати як «позитивний» індивідуалізм, який пов'язаний зі зростанням самостійності, незалежності, можливістю більшої самореалізації особистості. Другий, «негативний», індивідуалізм пов'язаний з утратою зв'язків з колективом, на які ще вчора людина покладала надії, із браком підтримки з боку колективу чи іншого інституту та з виявом цілої низки інших негативних наслідків. Так, Робер Кастель з цього приводу зазначає: ««Негативним» такий індивідуалізм є тому, що він визначається в термінах нестачі: браку поваги, безпеки, гарантування благ, стійких зв'язків...»²².

«Негативний», надмірний індивідуалізм – це одна з аномалій сучасного життя, на що звертає увагу чимало авторитетних дослідників. Ці ж дослідники акцентують увагу на тому, що особисте і суспільне, свобода і соціалізація не є абсолютними явищами, вони потребують узгодженого, діалектичного розвитку.

Розвиток «негативного» індивідуалізму продовжує здійснюватися під проводом ліберальних теорій, які еволюціонують, проте вкрай суперечливо. Лібералізм як теоретична, ідеологічна течія виник свого часу задля подолання однієї з глобальних крайнощів – примату суспільного над індивідуальним. В ході еволюції цієї теорії та реалізації її на практиці з'явилася інша крайність – гіпертрофований, неприродний примат індивідуального над колективним, суспільним.

Складається таке враження, що людство і на початку ХХІ ст. має проблеми з опануванням істин, на яких наголошували ще філософи античності. Так, Арістотель підкреслював, що позитивною якістю будь-якої діяльності є певного роду середина і добродійність має прагнути до середнього²³. У роботах філософів античності знаходимо застереження, що у діях людини надлишок стає помилкою, а недолік – наслідок недоопрацювання. Звідси випливає, що середина – оптимальний стан вчинків, які здійснює людина. Мужність, – зазначав Арістотель, – є серединою між страхом і відвагою. Доречно звернутися і до наступного висновку Арістотеля: «Отже, добродійність – умисно (свідомо) набута якість душі, що знаходиться в суб'єктивній середині і визначається розумом, і при цьому визначається так, як її визначила б благорозумна людина, середина двох бід – надлишку і нестачі»²⁴. Ще раз наголошуємо на тому, що лібералізм, який виник як ідеологічне підґрунтя подолання безумовного примату суспільного над індивідуальним, суспільного життя над життям індивідуальним, у процесі свого розвитку набув крайнощів, його сучасний тренд тяжіє до руйнування діалектичного, природного взаємозв'язку особистого і суспільного, індивідуального і колективного. Цілком очевидно, що «позитивний», «розумний» індивідуалізм, який упродовж тривалого періоду був могутнім чинником суспільного розвитку, в процесі своєї еволюції трансформувалася у свою протилежність та стає однією з причин нестійкого розвитку.

²⁰ Корниш Э. Кибербудущее / Э. Корниш // Впереди ХХІ век: перспективы, прогнозы, футурологи. – М., 2000. – С. 203–204.

²¹ Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман; [пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева]. – М.: Логос, 2002. – С. 110.

²² Кастель Р. Метаморфозы социального вопроса. Хроника наемного труда / Робер Кастель; [пер. с фр.; общ. ред. пер. Н.А. Шматко]. – СПб.: Алетейя, 2009. – С. 543.

²³ Аристотель. Этика (К Никомаху). Минск: Философская мысль, 1998. – С. 168.

²⁴ Аристотель. Этика (К Никомаху). Минск: Философская мысль, 1998. – С. 179.

Отже, еволюція соціальних зрушень, які є об'єктом цього аналізу, йшла від тотального підпорядкування індивіда роду, групі, корпорації, державі – до його відособлення, автономізації. Втім всьому є межа, перехід за яку руйнує систему органічних взаємодій. Змушені констатувати, що за діючого в сучасному суспільстві формату індивідуалізації, автономізації особистостей спостерігаємо масове відчуження, спустошеність, самотність, покинутість, байдужість. Останнє не може не пригнічувати, не руйнувати людську природу, до того ж не менше, аніж зовнішні примуси, що мали місце у попередніх епохах. Крайній егоїзм, десолідарність, деградація колективних цінностей стають загрозою стійкому розвитку людини і суспільства.

Історія вже не раз доводила, що крайні позиції, однібічні парадигми, штучні конструкції, за яких існує примат одного над іншим, деформують соціальну архітектоніку та суспільний устрій. Діалектичне розуміння зв'язку між індивідом і суспільством має сповідувати, передбачати, припускати їхню взаємодію та взаємовплив. Людина стає власне людиною лише в суспільстві, яке є особливим видом зв'язків між людьми. Людина живе в суспільстві, але й суспільство живе в людині; вона є водночас і продуктом, і творцем суспільства.

Чи не основне запитання, яке виникає у зв'язку з вищевикладеним, полягає у наступному: реально чи не реально задіяти такі ментальні схеми та форми соціальної організації, такі управлінські технології, які б забезпечили у реальній дійсності поєднання, узгодження індивідуалізму і колективізму; автономізації і солідарності; індивідуальних і суспільних інтересів. Іншими словами, чи реально подолати «негативний», «нездоровий» індивідуалізм.

Впевнений, що за умов використання наукового знання, подолання стереотипів економічного мислення, крайніх та односторонніх підходів проблема оптимізації індивідуального і колективного, індивідуальних і суспільних інтересів може бути вирішена.

На наше переконання, як у свідомості людей, так і на практиці має утвердитися інше сприйняття залежностей у системі «свобода – соціалізація», «індивідуалізм – колективізм», «свобода – безпека індивіда», «особисте – суспільне». Наукова думка, яка все ще схиляється до крайнощів, має зосередитися на пошуку інших, синтезованих шляхів розвитку. Маємо відмовитись від крайнощів, подолати

дилеми типу «або-або». Теоретичний, методологічний «екстремізм», який обумовив масове розмежування, дистанціювання різних світоглядних течій з протилежними, непримиримими установками має відійти у минуле. Можна передбачити, що включення протилежних явищ і процесів у сучасні, більш ємні, комплексні ментальні схеми дасть можливість опрацювати ефективні, суспільно значимі проекти стійкого економічного і соціального розвитку.

Отже, виправдано, вкрай продуктивного може стати ідея, згідно якої протилежність між індивідуалізмом і колективізмом, індивідуалізмом, індивідом і суспільством, свободою і соціалізацією, індивідуалізацією і соціальною захищеністю, свободою і безпекою людини можна подолати, але не за усунення того чи іншого елемента або приниження значення чи ігнорування потреби його розвитку. Для того, щоб змінювати оточуючий світ на краще, необхідно навчитися думати і діяти інакше. Людина як біологічна, соціальна, духовна данність, зі своїми індивідуальними інтересами не є антиподом суспільства і априорі не загрожує йому. Так само і намагання посилити роль суспільних цінностей колективної солідарності та сприяти колективній захищеності, соціальній безпеці априорі не ущемлює індивідуальну свободу, не загрожує реалізації індивідуальних інтересів. В ідеалі не повинно бути й «берлінської стіни» між свободою особистості та її соціалізацією.

Отже, сучасний індивідуалізм дедалі більше поєднує незалежність, самостійність, розширення можливостей самореалізації із браком стабільності, передбачуваності, стійкості стану членів соціуму, які належать здебільшого самі собі, є нічійми людьми, мають обмежені можливості включатися у певний трудовий колектив. Це дає підстави стверджувати, що одним із ключових трендів сучасного світу праці є розвиток процесу десоціалізації, зниження масштабів залучення економічно активного населення до колективної взаємодії, поширення соціальної роз'єднаності. Тому нагальне завдання, що постало перед кожною свідомою людиною, а особливо науковцем, – розпізнати, усвідомити глибину викликів сучасності, оцінити свій потенціал і можливості дати відповідь на них з тим, щоб навколишній світ був безпечнішим, сприятливішим для стійкого розвитку. Усе це диктує потребу взяти на себе нові зобов'язання – бути більш відповідальним і здатним до більшої свободи, до солідарних, колективних дій та реалізації нових можливостей.